

Сливенчето въ *Иознось Селимнось* и го записалъ въ класната книга като грѣкъ (елинъ).

Въ сѣщото училище се учили още 5—6 момчета българчета и всички били прекръстени отъ български на грѣцки. Така вмѣсто Сребрю одного прекръстили *Аргиросъ*, вмѣсто Добри — *Агатосъ*, вмѣсто Богданъ — *Теодосиосъ*, а момѣкътъ Иванъ Млѣкарчето го прекръстили *Иоаносъ Суцосъ*.

Презъ онѣзи години грѣцитѣ сторили намѣрене да погрѣчатъ всичкитѣ български пѣрвенци, чорбаджиитѣ, търговцитѣ и заможнитѣ българи. За това именно измѣняли името имъ (Стефанъ — Стефанаки, Никола — Николаки, Борисъ — *Богориди* и т. н.), а синоветѣ и дѣщеритѣ имъ приемали на радо сърдце въ грѣцкитѣ училища, каквито отворили почти въ всички български градове.

Нашиятъ момѣкъ училъ въ Кидонийското училище тъкмо петъ години. На него и на неговитѣ другари българи учителитѣ всѣки день вѣлъпявали въ главата, че тѣ не сѣ българи, ами грѣци. Учили ги да се откажатъ отъ роднини, отъ родители и да мразятъ народа си. Така, младитѣ българи, които още не знаели, какви сѣ българитѣ и какви грѣцитѣ, повѣрвали, че на Балканския полуостровъ има само грѣци, — тѣ били истински и ученъ народъ, а другитѣ християни: българи, албанци, сѣрби, румѣни, цинцари), били долно племе, като циганитѣ, безъ учение и безъ книга (варвари), безъ вѣра и народность.

Когато прекръстениятъ вече Иоанъ Селимнось достигналъ 19—20 годишна вѣзрастъ, записали го за членъ въ едно голѣмо грѣцко родолюбиво дру-